

Sausis

Vienuoliški drabužiai sniegu vilkosi.
Sniegas byrėjo lyg miltai.
Gal du angelai mane lydėjo.

O sniego rausvybės tokį ankstų rytą!
Aplinkui laukai. Speigas.
Ir akyse mėlis – aš anapus.
Šydai vaiskutėlaičių spalvų tolybėse.

Labai aukšta, neįžvelgiama miško siena.
Ten – ažuolynai.
Šventieji vilkai su šernais.
Didžiuliai balti kaulai
Sukrauti į krūvas tankumynuose,
Net šaltis blykšta, blykšta.

Platybės balzganos ir švytinčios.
Daržinė dunkso
Pilna ledinių vaiduoklių.
Mažulytė varpinė

Su pažaliavusiu varpu.
Taip norisi tau paskambinti,
Gal atsiliesi iš kosminių erdvių.
Tyroji laukų spalva.
Net atodūsis jos nesutamsino.
Švelnulytis ryto rausvumas palei giraites.
Šaltis spaudžia širdį.

Kur manieji namai?
Virš galvos? Aukštai?

* * *

Švininis žiemos lietus
Pliaupia į kapines.
Sunku įsivaizduoti,
Kaip tęžta tos mėlynos ir žalios suknelės.
Ir vietoj veidų –
Pilka mulvė.

Dumsūs voratinkliai
Nukarę nuo sutrešusių balkių.
Juodis žvelgia iš sodo pro plyšį
Nugeltusioje užuolaidoje.
Jaučiu tą žvilgsnį.
Blizguliuoja vyzdžiai it žaltvykslės.

Èhè! Suteimų laikas dar nesibaigė.
Pro kryžkelę praplaukė kiaulių sielos.
Bet jau užsiraukė naujametinės šventės,
Nors ant eglų pakelėse
Dar kadaruoja pašvinkę kūnai.
Pamėkliškai nugelsvina kambarį,
Senus, suirusius popierius.

Sunku gi prisimint ką nors karališko.

* * *

Gaivus žiemos vakaras,
Kvepiantis dūmais.
Sniege daugybė pėdelių.
Pilki angelai šmėžuoja
Už medžių
Didžiulėm, stiklinėm akim.
Apskritagalviai žmonės
Sulindę į savo namelius,
Šildosi prie krosnių.
Mėnulio nematyti.

Sudėvėti suodini rūbai
It būtum išlindus iš giliausio kamino.
Ir suodžių juodybė apsukui.
Prakaitas tvoskia degutu.
Šlumši kažkas už laibarankių krūmų.
Šuo nešasi ant savo gaurų sniegules.
Stingsta grindims skudurai prie kūtės –
Kaip niekam nereikalinga širdis.

Tu neištrūksi.

Vasaris

Kadugio smilkalai
Tumulais verčiasi iš pirkios.

It išrūkytos žuvys
Drybsome ant sujauktų lovų.
Paveikslai vos blésuoja
Pro tirštą miglą.
Pakeliu ranką.
Ir noriu paglostyti auksinį, žibantį kailį.
Tas žvėris išsigandęs brukasi prie žemės.

Rankraščiai svyla iš lėto.
Ne šventykloje klūpome,
O sugriuvusioje lūšnoje.
Gal dūmų tvaikas permuš
Puvėsių ir pelėsių smarsą?
Ore aimanuodamos
Sklando balzganos moterys.
Ant ilgų kaklų šviečia
Keliomis eilėmis perliniai karoliai –
It daugybė, daugybė baltų ugnelių.

Plėvojančys be garso
Juodi sudegusių popierių plėnys.
Juose buvo aprašytas
Mylimo žmogaus gyvenimas.
O dabar nieko nebėr.
Palubėje plūkuriuoja kažkada
Čia alsavusių žmonių veidai –
Sujudinom labai senus šešėlius.

Bet tu neateisi su jais.
Vis snūdesnis ir snūdesnis tavasis pavidalas.
Akys šaltos it vasario vanduo po langais,
Lūpos apledėję.
Ir tu, ir tu –
Neturtėlės auksas apsmilkęs.

Išpuvusios grindys it karsto liekanos mėtos.
Žemė gaiži, aptraukta šviesmelsviais puvėsiais.
Apyšaltėje prieblandoje tiksi laikrodis.

Ar gyvi ten žmonės slenka pro šalį
Už nuogų medžių sienos?

Byra žemė pro lubų plyšius
Lyg ant karstų atvožtų.
Srovena tiesiai į veidus.
O burna dar vapa gražiausius žodžius.

Šėtono rožės jau skleidžiasi...

* * *

Laukais keliauja tavo vieniša vaiski
Siela, – vējas, vējas...
Šviesus, be garso plaukia sūkuriais.
Kas ją apleido?
Kur ji eina?
Ieško ko?
Tokia vēsi, spindinti
Vieniša siela
Po labai mēlynu dangumi.

Netoli kryžkelės

Siaurutis takas
Tarp pusnių melsvavo
Po šarmotais medžiais.

Ėjai link šulinio,
Apsikabinęs didžiulius, baltus paukščius.

Skaidrus mėlis stingo nakties mėnėse.
Lyg gražiausi pasaulyje dūmai
Spindėjo medžiai – juodarūbiai,
Sidabriniai.

Name prie kryžkelės
Visi indai buvo iš ledo.
Žydro šerkšno plunksnos lingavo
Virš giliausių veidrodžių.

O jie rodė apsnigtus laukus –
Daugiau nieko.

* * *

Gulėjau ant žvėries kailio
Priešais savo pirkią.
Saulė spigino
Tiesiai į veidą iškankintą.

Prisiglausk mintimis.
Paguosk.

Vidurdienio vėjas
Klaidžiojo po tuščius kambarius
Kartu su šėivamedžio žiedadulkėm.
Auksinė tyla.

Vis tebesapnuoju tavo veidą.

* * *

Mane pasitiko maži, pašiurpę paukščiai.
Sudaužyto gyvenimo fantazija:
Juk mirtis buvo panaši į moterį –
Pūsta suknele virš autostrados.
Juodas drabužis plazdėjo vėjyje,
Atidengdamas baltus, negražius pakinklius.
Apačioje žaliavo slėniai.
Augo medžiai, mesdami
Pačius juodžiausius,
Pačius giliausius šešėlius.
Šalikelėmis slinko arkliai,
Uždengti brangiais užtiesalais.
Ant jų tupėjo kiškiai.
Diena virpuliavo aukso atspalviais,
Gėlių kvapniom girliandom.
Pamėklingas siluetas palinko virš manęs,
Keistai nusišypsojęs, pasakė kažką.
Ir vėjas puolė ginti tolyn debesis.

Vėliau moteriškos lyties demonai
Parodė duris į jaukius kambarius.
O už langų, tarp žydinčių alyvų

Išniro tas gražus, laukinis veidas.
Mėnesienos pūslai plaukuose pažiro.
O meilės kambariai... Auksinės akys...
Sunkūs vokai prasivėrė.

Gegužė klaiki. Ir naktis ta – lyg mirksnis.

Dangus

Palinguos medis.
Palinguos žvėriuku – linijų plonyčių
Tau prieš miegą.
Nubanguos, nubanguos
Girios baltos, jų šešėlis
Čiužėdamas
Kelias per mane – takas siauras...

Svajodamas lėtai eisi manimi.
Taip palengva,
Tyliausiai
Apaugsiu ne šios žemės žolėmis –
Bekvapėmis, bespalvėmis, bežadėmis...

Čiulbančių debesų daugės į dieną
Ir džiaugsmingai vasnos
Mėlių suknelė –
Didžiulės, dangiškos lėlės.

Sodininkė

Išauginau veidus savo inspektuose,
Plušėjau prie jų kaip mylinti sodininkė.
Šalia atsitūpusi nuoga burtininkė kažką aiškino,
Iškėlusį aukštyn liesą dešinę ranką.
Jos kojos buvo apaugusios žvynais.
Iš pradžių nesiklausiau tų pranašysčių,
Bet paskui pamačiau save su sparnais,
Stovinčią šalia inspekto. Giedojo sfinksas
Ant mano galvos. Jo giesmė buvo nuostabi.

Ragana pavirto dūmų juosta ir dingo naktį.
Aš nusišluosčiau rankas į prijuostę,
Dar pažvelgiau į gležnuosius daigus,
Ruošiausi miegoti, buvo pats vidurnaktis.
Varpinės laikrodįs girgždėdamas mušė valandas.
Užsklendžiau duris, užtrenkiau langines,
Užtraukiau voro nertas užuolaidas
Ir atsiguliau į lovą su baldakimu.

O naktį sapnavau savo puikiuosius daigus,
Kurie augdami mezgė vaisius – žmonių veidus –
Bekūnius, besielius atspindžius...
Jiems aš turėjau įkvėpti gyvybę,
Išdalinti kiekvienam po dalį savęs.
Matote, net miegodama neturėjau poilsio,
Tęsiai dieną pradėtąjį darbą.

* * *

Pavasaris klaikus,
Kaip prieš aštuoniolika metų.
Dangus pilnas gaižių dulkių.
Nykios gryčios sienos.
Lempa ratą vis brėžia kampe.

Ant seno bufeto stovi taurė
Su raudonais nuodais.
Gražiaveidis juos išgeria iš lėto.
Per visą lūšną nutįsta
Šešėlis pasidabruotas.

Dramblio kaulo spalvos
Bažnyčia už lango,
Spindi jos smailė.
O čia – niūrūs, tamsūs kambariai,
Tvoskiantys pelėšiais.
Klaidžiojame be vietos –
Tu, aš ir tavo šešėlis.

Sujuda raukšlė užuolaidoje.
Vaiko veidas šmėkšteli už kamino,
Apvynioto vijokliais.
Ir šypteli kažkam –
Jau sėdinčiam danguje.

Manęs nėra

Juodai apsirengusių senučių procesija
Traukia gatvėmis.
Vėjas šniokščia liepose.
Grįžus reikės gerti saldžią, stiprią arbatą.
Rausvai apkaišytos lėlės, sukeltos į uosius,
sūpuojasi...

Pavasaris – baisus, nelauktas.
Beprotiškai aštri šviesa smelkiasi iki pat kaulų.
Žydi šaltpusniai.
Supuvusių šiaudų spalvos plaukai pasirodo lange.

Manęs nėra nei čia, nei ten.
Atmintis tokia trumpa –
Lyg senų skudurų pluzdenimas vėjyje.